

РЕШЕНИЕ

№ 3359

гр. София, 06.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 06.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Русинова, като разгледа дело номер **2609** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК във връзка с чл. 226 от АПК.

Образувано е по жалба на Г. Х. К., от град С. против Ревизионен акт № */17.08.2009г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП град С. в частта, в която е потвърден с Решение № 1458/22.10.2009г. на Д. на Д. „О.“, град С. при ЦУ на НАП за данъчни периоди 2002 година 2003 година и 2004 година. С решение № 4336/28.03.2011г., постановено по адм. дело № 9342/2010г., върховен административен съд, ІА отделение е отменил решение № 1675 от 28.05.2010г., постановено по адм. дело № 8490/2009г. на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане с указания да бъде изяснен въпроса за собствеността на имота отдаден под наем, а именно – жилищен имот, находящ се в град С. кв. Д, Б., който е от значение за изхода на спор с оглед определяне на пълния обем задължения за данък по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ С оглед твърденията на жалбоподателя, че не е единствен собственик на имота, касационната инстанция е дала указания да се изследват и декларираните от другия собственик доходи от наем.

От страна на жалбоподателя и при новото разглеждане на делото пред настоящата инстанция се поддържа, че ревизионният акт е незаконосъобразен, в частта на определените задължения за данък върху доходи от наем, като твърди,

че не е получавал такъв доход за спорния период на ревизията. Счита, че доказателствената тежест за установяване на обстоятелствата относно получаване на суми по сключените договори за наем е на ответника.

Във връзка с указанията на горната инстанция посочва, че процесният имот е придобит по време на брака и на двамата купувачи, което се установява и от представения по делото документ за собственост. В молба от 02.05.2011г. уточнява, че имотът е съсобствен, при равни части. Наред с това се посочва, че съсобственичката на имота не е имала отношения с наемателите за процесния период 2002 – 2004г. и не са ѝ изплащани суми за наем. Изразява становище, че данъчните задължения са лични и доколкото изобщо е налице облагаем доход, то данъчната основа следва да се определи върху 1/2 от наемните суми съответно на идеалната част от правото на собственост върху имота, принадлежаща на жалбоподателя.

Иска ес отмяна на ревизионния акт в обжалваната част съобразно направените уточнения при новото разглеждане на спора.

Ответникът – директор на Д. Обжалване и управление на изпълнението, град С. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли по съображения основани на наличните по делото доказателства, че жалбоподателят е получавал от свое име целия размер на договорения наем.

Участващият в делото прокурор от С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт, в частта, в която е обжалван по административен ред и не е отменен. Жалбата до съда от 04.11.2009г. е подадена от надлежна страна – негов адресат и в срока по чл. 156, ал.1 от ДОПК, считано от датата на връчване на решение № 1458/22.10.2009г. – 26.10.2009г., поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Ревизионното производство по отношение на Г. Х. К. е образувано със ЗВР № 806525/07.11.2008г. издадена от П Г Г – началник сектор „Ревизии” в Д. ДОК при ТД на НАП град С.. Ревизията обхваща задълженията на жалбоподателя по ЗОДФЛ /отм./ за данъчни периоди от 01.01.2002г. до 31.12.2006г. и ЗДДФЛ за периода от 01.01.2007г. – 31.12.2007г.

П Г Горанчева по силата на длъжността, която заема съгласно допълнително споразумение за изменение на трудово правоотношение № 792/30.06.2006г. е оправомощена да възлага ревизии по реда на чл. 112, ал.2, т.1 от ДОПК и с правомощията по чл. 119, ал.2 от същия кодекс видно от Заповед № РД – 01-342/03.07.2006г. на Д. на ТД на НАП град С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № 806525/28.02.2009г. от ревизиращите органи по приходите Б Н и Т Д. Жалбоподателят е упражнило правото си на защита по чл. 117, ал.5 от ДОПК

чрез подаване на възражения от 03.08.2009г.

Ревизията е приключила с издаването на оспорения РА № */17.08.2009г., издаден от Б – главен инспектор по приходите при ТД на НАП град С., оправомощен със Заповед за определяне на компетентен орган /ЗОКО/ № К 806525/08.04.2009г., с който са определени задължения за довносяне общо в размер на 3 168.54 лева и лихви за просрочие в размер на 1 594 лева, произтичащи от недекларирани доходи от наем.

В хода на ревизията е установено, че жалбоподателят е подавал годишни декларации за облагане по чл. 41 от ЗОДФЛ /отм./, съответно по чл. 50 от ЗДДФЛ за всеки от ревизираните периоди.

Въз основа на представените в ревизионното производство доказателства – ГДД, договори за наем, сметки за изплатени суми и служебни бележки за получени доходи по извънтрудови правоотношения и удържани данъци, банкови документи, договори за парични заеми, анекси към договори - е установено, че жалбоподателят е собственик на недвижим жилищен имот, находящ се в град С., кв. «Д, ., който по силата на договор за отдаване под наем на недвижими имот от 18.12.2000 год. е отдаден под наем на В, за срок от 1 година, считано от 01.01.2001 год., като съгласно уговореното, ако не постъпи искане от една от страните за прекратяване на действието на договора в срок до два месеца преди изтичане на срока му, то същият се счита за автоматично продължен за още една година. В договора е уговорен месечен наем от 140 щатски долара, платим от първо до пето число на текущия месец. В хода на ревизионното производство не са били представени доказателства, от които да е видно да са правени искания за прекратяване на договора от която и да е от страните, с оглед на което е прието, че договорът е продължен и ревизираното лице е получавало доходи от наем през 2002 година и 2003 година, съгласно и представените разписки, в които е посочен месечен наем в размер на 150 щ.д. Като доказателство по спора е представено и споразумение към същия договор, сключено на 01.11.2003 год., по силата на което страните са се споразумели срокът на договора да се счита 30.04.2005 год., с посочена наемна цена 320 лв. месечно. Представен е и договор за отдаване под наем на недвижим имот от 30.04.2005 год., страни по който са същите лица и предмет на който е същото недвижимо имущество.

При тези фактически данни в ревизионния акт и ревизионния доклад е прието, че ревизираното лице е получило доход от наем на недвижимо имущество както следва: за 2002 година - 3713,36 лева, за 2003 година - 3918,54 лева и за 2004 година - 3840 лева. При определяне на получения за 2002 година доход е прието, че за м.01 и м.02 е получен наем в размер на договорения такъв от 140 щ.д, тъй като в представените разписки не е посочена сумата, а за периода от м.03 до м.12 включително е получаван наем в размер на 150 щ.д. месечно, като в съответствие с чл.11, ал.3 от ЗОДФЛ (отм.) сумите са преизчислени в лева. При определяне на получения през 2003 година доход от наем на недвижимо имущество е прието че за периода от м.01 до м.10 включително получаваният наем е в размер на 150 щ.д., а за м.11 и м.12 - 320 лева месечно. За 2004 год.

Размерът на реализирания доход от наем е определен при месечна наемна цена в размер на 320 лв., като съгласно представените по делото разписки.

Като доказателства по спора са приети и подадените от задълженото лице годишни данъчни декларации по чл.41 от ЗОДФЛ (отм.), като съгласно същите за 2002 год., 2003 год. и 2004 год. не са декларирани доходи от отдаване под наем на недвижимо имущество. Предвид изложеното и предвид получените доходи от други източници и в съответствие с чл.15, ал.2 от ЗОДФЛ (отм.) са формирани нови данъчни основи за общия годишен доход, както следва: за 2002 год. - 4595,95 лева, при декларирана такава от 1 625.30 лева по ГДД; за 2003 год. - 3287,60 лева и за 2004 год. - 3420,27 лв.. Въз основа на така формираната данъчна основа – за първата година е определен данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) в размер на 764,63 лева в. т.ч. за довносяне в размер на 711,89 лева; за втората година е определено годишно данъчно задължение в размер на 410,78 лева, а за 2004 година е определено годишно задължение по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ в размер на 416,47 лева.

Актът е обжалван по реда на чл. 152 и сл. от ДОПК, като с решение № 1458/22.10.2009г. на Д. на Д. О. град С. е отменен в частта на установените задължения за 2005г., 2006г. и 2007г. и е потвърден по отношение определените задължения за преки данъци за 2002, 2003 и 2004г.

Видно от приложения в присъединеното адм. дело № 8697/2009г. по описа на АССГ, 5 състав, правото на собственост върху недвижим имот, находящ се в град С., кв.Д е придобито от Г. Х. К. и Д Д К по силата на договор рег. № 82, том I/01.07.1994г. за покупко – продажба на жилище по реда на чл. 117 от ЗТСУ.

Пред настоящата инстанция не се представят нови доказателства от страните, свързани с обстоятелството, че другият собственик на имота е декларирал доходи от наем за процесните периоди. В молбата на жалбоподателя от 02.05.2011г. се посочва, че за спорните периоди, такива доходи не са получени от съсобственика и същият не е подавал декларация.

При така установените факти, настоящият съдебен състав приема от правна страна следното:

Съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност на ревизионния акт обхваща преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният РА, е издаден от орган по приходите притежаващ материална компетентност по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Закона за НАП в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган /ЗОКО/ № К 806525/08.04.2009г. на компетентен орган по възлагане на ревизии в кръга на правомощията му по чл. 112, ал.1, т.1 от ДОПК.

Възраженията за недействителност на акта са обсъдени при предходното разглеждане на делото от АССГ и от касационната инстанция при произнасянето й с решение № 4336/28.03.2011г. по адм. дело № 9342/2010г. като да приети за

неоснователни.

При издаването му е спазена предвидената от закона форма и изискванията за съдържание по чл. 120 от ДОПК.

При служебно извършената от настоящата инстанция проверка, не се констатираха съществени нарушения на процесуалните правила за извършване на ревизията, които да са ограничили правото на защита на ревизираното лице. При предходното разглеждане на делото от двете съдебни инстанции са изложени подробни съображения за неоснователност на възраженията в първоначалната жалба до съда относно срока за провеждане на ревизията по чл. 114, ал.1 от ДОПК и срокът за връчване на ревизионния доклад по чл.117, ал. 4 от същия кодекс, които се споделят от настоящия състав и не следва да бъдат повтаряни. Делото е върнато за ново разглеждане с оглед преценката за материалната законосъобразност на определените задължения по ЗОДФЛ /отм./, с оглед обема на притежаваното от жалбоподателя право на собственост от жалбоподателя върху процесния недвижим имот. Съгласно чл. 226, ал.1 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК производството пред втората първа инстанция започва от незаконосъобразното процесуално действие, послужило като основание за връщане на делото за ново разглеждане.

Това е и основният спор по делото, изясняването, на който е послужило като основание за връщане на делото за ново разглеждане от касационната инстанция.

Органите по приходите и ответника определят, данъчната основа по чл. 15, ал. 2 от ЗОДФЛ /отм./ за доходите на Г. К. от наем на недвижим имот върху пълния размер на договорената и получена наемна цена за съответните периоди съгласно договора за наем и подписаните от жалбоподателя разписки.

Жалбоподателят чрез процесуалния си представител възразява, че в процеса не са доказва да е реализирал доходи от наем на недвижимо имуществото за спорните периоди, респективно, че неправилно като размер на дохода се определя целият договорен наем.

От съвкупната преценка на наличните по делото доказателства, които са анализирани и от ревизиращите органи в издадения ревизионен акт безспорно се установява, че Г. К. е страна по сключен договор за наем на апартамент, находящ се в град С. ж.к. Д, с наемател В и е получавал доходи от наем за този имот. Това се потвърждава от представения в хода на ревизията договор за наем от 18.12.2000г., допълнително споразумение към него от 01.11.2003г. и разписки за получен месечен наем, подписани от жалбоподателя. От съдържанието на цитираните документи се установява, че наемното правоотношение между страните по договора за наем от 18.12.2000г., в сила от 01.01.2001г. /лист 309 от адм. дело № 8697/2009г./ не е прекъсвано до изменението му от 01.11.2003г. със споразумение № 1 към същия договор /лист 311 от адм. дело № 8697/2009г./ и е съществувало при първоначално предвидените в договора условия. С последното са договорени промени в размера на наемната цена, като срокът на

договора за наем е удължен до 30.04.2005г. Видно от приложените по делото разписки Г. К. е получавал наем за целия период на 2002г., 2003г. и 2004г. С оглед на тези доказателства следва да се приеме, че жалбоподателят е реализирал доходи от наем, които не е декларирал в ГДД по чл. 41 от ЗОДФЛ /отм./ за съответния период. В тази връзка възраженията му в съдебното производство, че такъв доход изобщо не е получен са неоснователни. Действително в тежест на органите по приходите е да установят, освен наличието на сключен договор за наем и обстоятелствата относно получаването на дохода. В разглеждания случай от приложените в ревизионната преписка, месечни разписки, подписани от жалбоподателя в качеството му на наемодател на процесния имот получаването на облагаем доход по чл.10, т.10 от ЗОДФЛ /отм./ се доказва по безспорен начин.

Предвид изявленията на страните по делото, в с.з. на 06.06.2011г. следва да се приеме за безспорно и обстоятелството, че правото на собственост върху процесния имот е придобито и е притежавано през процесните периоди при условията на съпругеска имуществена общност съгласно чл. 19 от СК /отм./. С оглед така установения режим на правото на собственост, доходът от отдаване по наем на процесния недвижим имот следва да се раздели по равно между двамата съпрузи. Възраженията на ответника, че жалбоподателят е получил изцяло за своя сметка доходът от наем на процесния имот, поради което данъчната основа се формира от пълния размер на наемната цена, са в противоречие с установения по делото обем на действително притежаваното право на собственост. Реализираният от едно лице доход от недвижим имот, представлява част от субективното му право на собственост върху този имот, поради което не може да надхвърля неговия обем. В процесния случай това означава, че следва като жалбоподател притежава правото на собственост при режим на съпругеска имуществена общност, доходите от отдаването под наем за целите на данъчното облагане следва да се определят върху 1/2 от получената наемна цена.

По делото не са налице доказателства, че законовата презумпция на чл. 19 от СК /отм./, по силата, на която се определя вещноправният режим на процесния недвижим имот е оборена, респективно, че е налице трансформация на лично имущество, по силата, на което имотът е лична собственост на жалбоподателя. /арг. от 21 от СК – отм./

Предвид изложеното в ревизионния акт размерът на облагаемия доход от наем на недвижимо имущество на жалбоподателя по чл.10, т.10 от ЗОДФЛ за процесните периоди незаконосъобразно е определен върху пълния размер на получения наем. В данъчната основа е следвало да бъде включен доход равен на 1/2 от получените наеми. Останалата 1/2 от наемната цена се явява доход за процесните периоди на другия съпруг - собственик на имота. Обстоятелството, че такъв доход не е деклариран от съпругата на жалбоподателя през тези периоди не е основание да се приеме, че той дължи данък върху целия получен наем. Доводите на ответника в тази връзка се явява неоснователни.

По изложените съображения доходът на жалбоподателя за спорните периоди, подлежащ на деклариране по ЗОДФЛ е половината от установения при ревизията размер на получения наем, както следва: **за 2002 година- 1/2 от 3713,36 лева или 1 856.68 лева, за 2003 година - 1/2 от 3918,54 лева или 1 959.27 лева и за 2004 година –1/2 от 3840 лева или 1 920 лева.**

С оглед на така установения размер на дохода, данъчната основа по част VI-та от ГДД по чл.41 от ЗОДФЛ /отм./, след намалението с 20 % нормативно признати разходи съгласно чл. 25 от ЗОДФЛ /отм., но приложима за целия спорен период/ е равна на половината от установената в ревизионния акт данъчна основа както следва както следва: **за 2002 година е 1 485.34 лева / 1/2 от определената в РА 2 970.69 лева/; за 2003 година е 1567.41 лева /1/2 от определените 3 134.83 лева/ и за 2004 година е 1 536 лева / 1/2 от определената в РА 3 072 лева/.**

При това положение **данъчната основа на общия годишен доход** на Г. К. формирана от всички облагаеми доходи по чл. 15, ал.2 от ЗОДФЛ за процесните периоди е както следва: **за 2002 година** годишната данъчна основа на доходите е равна на сбора от декларирания облагаем доход по част 3 от ГДД в размер на 1 625.26 лева и облагаемия доход от наем по част VI-та в размер 1 485.34 лева или **3 110.60 лева**, вместо установената от 4 595.95 лева в РА; **за 2003 година** годишната данъчна основа на облагаемите доходи е равна на сбора от данъчна основа по част III в ГДД по чл.41 от ЗОДФЛ /отм./ в размер на 152.75 лева и данъчната основа по част VI за доходите от наем в размер на **1 720.16 лева**, вместо установената в РА - 3287 60 лева и **за 2004 година** при декларирана данъчна основа на доходите по част III в ГДД от 348.27 лева и данъчна основа на доходите по част VI от 1 536 лева данъчната основа на общия годишен доход на жалбоподателя за този период е **1 884.27 лева**, вместо установената при ревизията – 3420.27 лева.

При така установения размер на доходите за процесните периоди, дължимият от Г. К. данък по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм/ е както следва:

За 2002 година, съгласно приложимата редакция на нормата от ДВ бр. 110/2001г., в сила от 01.01.2002г., годишното данъчно задължение е в размер на 408.14 лева при данъчна основа на годишния доход от 3 110.60 лева и годишна ставка от 64.80 лева и 24 на сто за горницата над 1680 лева. След приспадане на внесения авансов данък през годината в размер на 11.70 лева, посочен в подадената ГДД, който не се оспорва от органите по приходите и ответника, дължимият данък **за довносяне е в размер на 396.44 лева**. За разликата над тази сума до пълния определен размер на дължимия данък за 2002 година от **752.93 лева**, ревизионният акт се явява незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закона и следва да бъде отменен. Разликата в размера на данъка за този период се дължи на по-ниската данъчна основа, подлежаща на облагане при еднаква данъчна ставка.

За 2003 година съгласно приложимата редакция на нормата от ДВ бр. 118/2002г., в сила от 01.01.2003г., годишното данъчно задължение е в размер на 60.02 лева при данъчна основа на годишния доход от 1 720.16 лева. В ГДД по чл.

41 от ЗОДФЛ за 2003г. не е деклариран внесен авансов данък, поради което годишното задължение на жалбоподателя е **общо 60.02 лева**. За разликата над тази сума до пълния определен размер на дължимия данък за 2003 година от 410.78 лева, ревизионният акт се явява незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закона и следва да бъде отменен. Следва да се допълни, че за този период намалението в размера на данъчната основа има за последица прилагането на по-ниска данъчна ставка по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ - 15 на сто за горницата над 1 320 лева, които са необлагаеми. На това се дължи и по-ниският размер на дължимия данък върху доходите от този определен в ревизионния акт при ставка за доходите над 3 000 лева.

За 2004 година съгласно приложимата редакция на нормата от ДВ бр. 113/2003г. в сила от 01.01.2004г., годишното данъчно задължение на жалбоподателя е в размер на 43.14 лева при данъчна основа на годишния доход от 1 884.27 лева. За този период също не е деклариран авансово внесен данък, поради което дължимият данък за внасяне е в размер на **43.14 лева**. За разликата над тази сума до пълния определен размер на дължимия данък за 2004 година от 416.47 лева, ревизионният акт се явява незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закона и следва да бъде отменен. И за този период по-ниският размер на данъка по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ се дължи на приложимата по-ниска данъчна ставка – 12 на сто за горницата над 1440 лева при установения по-нисък размер на данъчната основа на доходите. Дължимият данък в ревизионния акт е определен при ставка – 307.20 лева плюс 26 % за горницата над 3000 лева.

Следва да се посочи, че горните изчисления следват реквизитите на ГДД по чл. 41 от ЗОДФЛ, която се попълва от всяко данъчнозадължено лице, както и изчисленията на органите по приходите, извършени в мотивите на ревизионния акт и ревизионния акт, поради което не са необходими специални знания за извършването им.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че общият размер на задълженията по ревизионния акт произтичащи от дължим данък по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ от Г. К. за данъчни периоди 2002г., 2003г. и 2004г. възлиза на **499.60 лева и съответните лихви върху тази сума**. За разликата над тази сума до пълния обжалван размер на установените задължения за ДОД от 1 580.18 лева лева и съответните лихви за забава върху тази разлика до пълния определен размер от 1 077.58 лева за процесните периоди, ревизионният акт се явява незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закон и подлежи на отмяна.

При този изход на спора и предвид направените и двете страни искания за присъждане на деловодни разноски, такива следва да се определят в полза на жалбоподателя – съобразно уважената част от жалбата, а в полза на ответника – съобразно определения размер на данъчните задължения. Съгласно чл. 226, ал.3 от АПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК съдът при новото разглеждането на делото, какъвто е и процесният случай дължи произнасяне по всички деловодни

разноски, включително и тези направени за водене на делото пред Върховен административен съд.

От наличните по делото платежни документи се установява, че жалбоподателят е направил деловодни разноски както следва 10 лева д.т. за образуване на съдебното производство; 800 лева изплатено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 02.11.2009г. и 10 лева платена д. такса за касационно обжалване или общо 820 лева разноски за водене на съдебното производство за всички инстанции. Общият размер на обжалвания материален интерес в размер на 2 657.76 лева, които главница 1 580.18 лева и лихви в размер на 1 077.58 лева. Жалбата се уважава за сумата от 1 080 лева незаконосъобразно начислен ДОД /1 580.18 лева – 499.60 лева/ и по отношение на начислените лихви в общ размер 696.29 лева /1 077.58 лева – 381.29 лева/. В тази връзка съдът съобрази, че началният момент за задължението за лихва според ревизионния акт е определен с изтичането на 30 дневен срок от подаване на ГДД за съответната година. Изчислени от този начален момент до датата на издаване на РД - 28.02.2009г. лихвите за процесните периоди възлизат в общ размер на 381.29 лева, съгласно служебно изготвените лихвени листове с помощта на ЕПИ „On line” – калкулатори. С оглед на изложеното дължимите на жалбоподателя разноски съобразно уважената част от жалбата в общ размер на 1 776.29 лева възлизат на 548.04 лева.

Жалбата се отхвърля за сумата от 880.47 лева главница и лихви, поради което на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева съгласно чл. 161 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

След компенсация Д. О. следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 398.04 лева разноски по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I- во отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Х. К. от град С., Ревизионен акт № */17.08.2009г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП град С., потвърден с Решение № 1458/22.10.2009г. на Д. на Д. „О.", град С. при ЦУ на НАП, в частта на установените задължения за данък по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ както следва: **за 2002 година** за горницата над сумата от **396.44 лева** данък за довносяне до пълния определен размер на данъка от **752.93 лева** и съответните лихви за забава, **за 2003 година** за горницата над сумата от **60.02 лева** данък за внасяне до пълния определен размер на данъка от **410.78 лева** и съответните лихви за забава, **за 2004 година** за горницата над сумата от **44.14 лева** определен данък за внасяне до пълния определен размер от **416.47 лева** данък за внасяне и съответните лихви, като **ОПРЕДЕЛЯ** размера за дължимия от Г. Х. К. данък по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ както следва: **за 2002 година – в размер на 396.44 лева**

данък за довносяне и съответните лихви за забава върху тази сума, за 2003 година – в размер на **60.02 лева** данък за внасяне и съответните лихви за забава върху тази сума и за 2004 година – в размер на **43.14 лева** данък за внасяне и съответните лихви за забава върху тази сума.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Х. К. от град С., против Ревизионен акт № */17.08.2009г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП град С., потвърден с Решение № 1458/22.10.2009г. на Д. на Д. „О.“, град С. при ЦУ на НАП в останалата част.

ОСЪЖДА Д. „Обжалване и управление на изпълнението” град С., с адрес: град С., У. А. да заплати на Г. Х. К. от град С. ЕГН *, сумата от 398.04 лева /триста деветдесет и осем лева и четири стотинки/ съдебни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: